

Плач Ярославни

Павло Тичина

Ліди Папарук

Сніг. Сніжок.
На княжий теремок.
День і ніч круг нього ходить,
плаче голосок:
— Ой князю, князьочку,
чи ти за Дунаєм?
чи ти на Дону?
Дай про себе вісточку,
бо умру.
Прислухається княгиня — тільки сніг,
тільки сніг та сніжок,
та за полем та за лісом
голос-голосок;
Батька війна!
Матері 'ма!
Хто пооре, хто засіє? —
А-а!

Ой, яка пустеля.

Тут княгиня знов:
— Послужи ще ти, вітрило,
вітре-чорнобров!
Десь князь одступає
з жменькою княжат, —
одвертай од нього стріли,
посилай назад.
Прислухається княгиня — а вітру нема,
тільки сніг та зима,
та за полем та за лісом
чути голоса:
Ми тебе одвернем!
Ми тебе пошлем!
Будеш ти лежать, як князь
твій, —

каменем...

Ой, яка пустеля.

— Дніпре, Дніпре, сон-дрімайло,
ти нам батько всім.

Встань хоч ти — коли без князя —
царство воскресім.

Царство тихе, праве,
мудре на закон:
щоб одні землі гляділи,
а другі корон.

Прислухається княгиня — тільки сміх,
тільки труситься сміх,
та шумить, шумить шумище
із-під хат, із-під стріх.

Мо' вернувся князь з походу?

Мо' дружина прийшла? —

Прислухається княгиня — брязк мечей та
яса,
та все ближче голоса:
Ми тебе воскреснем!

Ой, яка пустеля.